

[Lawaetz]

man jo henvise til, at det selvfølgelig ikke kan komme på højde med fondsbeskatning, som man skal have jasket igennem i en fart.

Men jeg vil indskrænke mig til at pege på nogle af de positive argumenter, der taler for en sådan lov. Man bør vise de offentligt ansatte – dette være sagt også til fru Ebba Strange – ikke mindst de topplacerede, denne tillid. Der står jo nemlig her, at man stoler på, at de vil vide, hvornår en oplysning er til gavn for helheden, til gavn for befolkningens forståelse af tingene, til gavn for en saglig debat, og omvendt, hvornår og hvor længe en sag bør behandles fortroligt. Det er jo en selvfølge, at den slags ting skal være indbygget i forståelsen af denne lov.

Åbenhed i administrationen og i alt andet er jo et slagord for tiden. Derfor undrer det mig i og for sig, at fru Ebba Strange ikke kunne finde noget positivt i det. Befolkningen har jo krav på at få at vide, hvad deres skattepenge bliver brugt til. Politikere og journalister har brug for reel viden, så der altid kan skabes en saglig debat om væsentlige problemer i samfundet. I dag må man alt for ofte nøjes med, hvad de mest drevne journalister hiver ud ad bagdøren og ofte med en halv viden og et gæt på, hvad der i virkeligheden foregår. Det er efter min opfattelse ikke tiltalende.

For de offentligt ansatte er det alt for nemt at henvise til tavshedspligten, når de skal dække over en eller anden form for slendrian, dårlig eller for langsom ekspedition, inden for deres egne rækker. Er det ikke rimeligt, at det kommer ud til offentlighedens kendskab? Bureaukratiet har i dag alt for gode vilkår.

Den svageste del af embedsstanden er selvfølgelig ikke interesseret i at rode op i uheldige forhold. De skal jo selv leve af det uigennemtrængelige offentlige bureaukrati, men masser af almennyttig viden bliver forment befolkningen, viden, som befolkningen burde være interesseret i. En ærlig kritik fra befolkningen besvares jo ikke, fordi der henvises til tavshedspligten. Det må være væsentligt, at diverse rygter f. eks. meget ofte kan skade en sag. Uden at nævne navne ser vi jo i bladene ting, der er fuldstændig forvansket, fordi man simpelt ikke har den reelle viden om tingene.

Jeg vil også sige, at jeg tror, den bedste del af de offentligt ansatte er interesseret i

gennemførelse af en sådan lov. De vil gerne spille med åbne kort og sige: vi har ordnet tingene sådan og sådan. At der er en anden ende, der måske siger: nej, lad os for alt i verden blive ved med at dække os inde bag de tykke mure og arbejde, som vi plejer, og frede hinanden og de fejl, vi laver, er da helt klart.

Men det, som vi vil rejse, er en saglig debat. Nu var venstres ordfører stærkt afvisende uden at have lyst til at kommentere det, og det er jo også en nem og hurtig måde at komme om ved det på, men hvis regeringspartierne vil lytte til det, vi siger, kan der heri være steder, hvor man kan finde en sund besparelse, fordi man finder ud af, at her og dér finder der overdækning sted, her og dér er der alt for lang ekspeditionstid, alt det, som befolkningen klager over.

Jeg vil gerne sige, at det er vel egentlig vores grundtanke med dette, og jeg har i hvert fald opfattet det sådan, at både fru Ebba Strange og måske også regeringspartierne har lyst til at gå ind i en fornuftig debat.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg skal nok lade være med at bryde taler-rækken for meget, hr. formand, men jeg synes lige, jeg ville kommentere hr. Lawaetz' indlæg, mens det var frisk.

Dette forslag handler ikke om almenviden. I dette forslag står udtrykkeligt: »De, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, har ingen« – ingen – »tavshedspligt i sociale sager og ej heller i sager vedrørende skatte- eller afgiftsforhold«. Så kan hr. Lawaetz naturligvis pludselig udtrykke sin store tillid til de offentligt ansatte, men det er ikke ligefrem den, der fremgår af bemærkningerne til forslaget.

Det, dette handler om, er, at hvis en familie går på bistandskontoret, fordi den har problemer med samkvemsretssager, fordi den har problemer med børnefjernelsessager, og den går til pressen med det, fordi den er vred over den behandling, den har fået, så skal sagsbehandleren kunne gå ind i debatten om den enkelte sag og derved hænge hele denne familie og alle dens personlige forhold ud. Det er det, dette handler om, og det vil vi ikke være med til.